

מסורת הש"ס

(א) וְלֹא יִמָּדַד כִּי אִי
מִסּוּפֵי פִּיָּה וְכִי
בְשִׁלְמוֹתָם, (ב) וְלֹא יִמָּדַד
אִי רִיָּא בִּינִי, (ג) וְלֹא יִמָּדַד
(ד) וְלֹא יִמָּדַד פִּיָּה לְקַמֵּן יָדָא,
(ה) וְלֹא יִמָּדַד אִי הַגּוֹהֵה וְכִי
בְשִׁלְמוֹת וְכִי בְּמִסּוּפֵי
וְלֹא יִמָּדַד יָדָא, (ו) וְלֹא יִמָּדַד
(ז) מִסּוּפֵי פִּיָּה,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הוֹאֵה הוֹאֵה
דַּק הַסֵּד וְהוֹאֵה דַּק
עָנִי עֵין שְׁקוּרָא לֹד'
וּפְרִי שְׁלוֹ קוֹרֵין בִּינִי
וְעַבְדֵּי גֵר: (ב) תוֹב ד"ה
אִמֵּר רַב כִּי וְאִי נָעַ שְׁמִיק
וּרְבִי יוֹסֵי קִסְרָא לְעוֹלָם
כִּי וְלִדְנֵי ר' יוֹסֵי לֹא
מִתְנָה: (ג) ד"ה בְּהַסְגֵּר כִּי
מִתְנָה לְסַגֵּר רֶשֶׁת שִׁכּוּל
לְשִׁתּוּק דַּהֲ:

גליון הש"ס

תוֹב ד"ה אִמֵּר רַב
נְרָאִין וְכִי צִדְקָא פְּרִיעָה
וּפְרִיעָה בְּשִׁתּוּק מוֹחֵלֵם
וּשְׂמַא שְׂמַא יִקְרָא עֵין
מִוִּישׁ פִּיָּה מִי' דְּמִגְלִילָה:

הגהות הגר"א

[א] וְכִי בְּהַסְגֵּר שִׁי דִּכְעִי
לִפְּסֵי דְחוּי לִיה כִּי פְּלִיגִי
בְּהַסְגֵּר רֶשֶׁת שִׁכּוּל:

לעני רש"י

בִּינִי (לְוִירָא) דַּהֲ.

מוסף רש"י

הַגּוֹהֵה, מוֹטָה (סוֹכָה
מִתָּה).

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן ז.

עין משפט
גזר מצוה

ס ד מ מ"י פ"ח מה' י"ט
ה' ה טו"ע א"ח ס'
תקל ספ"ג:
ס ב מ"י ש טו"ע
ס:
ס ג ד ה ו מ"י פ"ח
מה' י"ט הלכה ו סג
לחון עה טו"ע א"ח ס'
תקמ ספ"ג:
ס ז מ"י פ"ו מה' י"ט
הלכה טו ו פ"ט
מהלכות טומאת צרעת
הלכה ז:

רבינו חננאל

וכמה יתא בין חור
לחור פרסה. ר' יהודה
אומר דין משדה הלבן
כדרכו ומשדה האילן שלא
כדרכו. ת"ר כיצד כדרכו
חופר גומא ותולה בה
מצודה, כיצד שלא כדרכו
נועץ שפור ומכה בקורדום
ומרדה בעפר תחתיה.
ומקריין פירצה במועד. רב
יוסף אמר בהוצא ודפנא,
במתנייתא תנא צר בצורר,
כלומר כולה באכנים זו
על גב זו, ואינו טח
בטיט. אמר רב חסדא לא
שנו שמקריין את הפירצה
אלא כותל גינה (ז) ואכל
כותל חצרן שפול בונה
כדרכו. אמר רב אשי
מתני' נמי דיקא דעל
כותל גנה אמרה המשנה
ומקריין את הפירצה
במועד. דקתני ובשביעית
בונה כדרכו, דהייכא, אי
יבוא דחצר צריכא למימר
דבונה בשביעית וכי בנין
בשביעית מי אסיר, אלא
לאו דגינה ואע"ג דמיתחו
כמאן דעביד נטירותא
לפירי. תניא כותל הגוהה
לרשות הרבים סותר ובונה
כדרכו מפני הסכנה שלא
יפול על בני אדם. מתני'
ר' מאיר אומר רואין
את הנגעים כו'. תניא
ר' מאיר אומר רואין
את הנגעים להקל, כדי
לטהרו, אבל לא להחמיר.
נ"ר יוסי אומר לא להקל
ולא להחמיר, שאם אתה
נוקט לו להקל אתה
נוקט לו להחמיר. שגא'
לטהרו או לטמאו. אמר
ר' נרואן דברי ר' מאיר
במוסגר כי רואין להקל
טהור, אבל לא להחמיר
שאם יראה כי הוא
טמא ישתוק, ואוקמה רבה

(א) אלו מילות המוספים נראה
שמייתרם הם.

עד כמה עד פרסה. דאין מכירין זה את זה ביותר מפרסה
אפי' בלא נהר א"נ ה"פ כשיש נהר מתי קרויין מכירין
עד פרסה אבל ביותר מיקרי אין מכירין ודוקא דליכא נהר:
תניא ר"ש בן אַעזר אומר. לא ידענא מה הוא אס הוא תנא
שלישי או שמה מילתיה דת"ק מפרש

או שמה י"ל דרבי יהודה מודה בשדה
לכן הסמוכה לשדה האילן וחכמים
מיייר בשדה הסמוכה לצית השלחין
לא בשדה הסמוכה לצית האילן וגראה
לי דגרסינן הכי בלחא שדה לכן
מתירין חכמים ויש ספרים שכתוב
בהן כשאמרו בשדה לכן שלא כדרכו
לא אמרו אלא בשדה לכן הסמוכה
לעיר וקאי על דברי רבי יהודה כו'.
אמר רב אשי מתניתין נמי דיקא.
פסק בתוס' דהר"ר פנך
דהלכתא הכי דכותל חצר מותר
לצנותו ופירש דהיינו דוקא במקום
סמוך להר"ר שיש לו לחוש לנגעים
אבל צין חצר לחצר ומשום צין חצר
אסור לצנותו כדרכו:

אמר רבי נרואן דברי ר"מ
במוסגר. מה שפירש
בקונטרס דמוסגר אסור בתשמיש
המטה לא נדע מניין לו דהא תנן
בפרק קמא דמגילה (ד' ט:): אין צין
מוסגר למוחלט אלא פריעה ופרימה
משמע דלענין תשמיש המטה שוין
דלמאן דאמר מוחלט מותר כל שכן
דמוסגר מותר ולמ"ד דמוחלט אסור
ה"ה מוסגר אסור דהא מוחלט מאי
טעמא דאסור משום דליכא ק"ו
לימי חלוטו כדאמרין בשמעתין והכי
נמי ק"ו לימי הסגירו וגמירין ימי
הסגר מימי ספרו ואי משום דאין
טעון פריעה ופרימה צימי ספרו
נמי אין טעון פריעה ופרימה והא
דקאמר רבון כדנבמרה (ז' ט:): לענין
שילוח טומאה זה זה שוין ה"ה לענין
תשמיש המטה הן שוין אלא לא פסיק
ליה לאסור או להיתר וגם מה
שפירש בקונט' דמוסגר אינו משתלח
חוץ לג' מחנות מזה חזר צו דהא
בפרק קמא דמגילה (ז' ט:): ואלפי
הא לענין שילוח זה זה שוין וקאמי
זה קשה מאי שייך לוותא דלשמו
ולוותא דלמלא במוסגר ובמוחלט
בשלמא לוותא דלמלא יש ליכא שיהא
ר"ר פריעה ופרימה כשהוא מוחלט
וטמא טמא יקרא ופורש מבני אדם
צימי חלוטו יותר מצימי הסגירו

אבל לתשמיש שוין ע"כ נראה דהא דקאמר מר סבר לוותא דלמלא ניהא ליה ומר סבר לוותא דלשמו עדיף אמוחלט קאי וה"פ
נרואן דברי ר' מאיר במוחלט דרואין דאי מטמא ליה תחילה נמי טמא הוא ואי מטמא ליה מאי אפסדיה דלוותא דלשמו אינו חושש
דלוותא דלמלא עדיף ליה ונרואן דברי ר' יוסי במוסגר דמטמא ליה ופסיד לוותא דלמלא שיהיה טעון פריעה ופרימה וטמא טמא יקרא
וצריך לפרש מבני אדם וגם יפסיד שיטער שער עתה היה מלכה להיות טהור ואין מלכה עתה לטהר ותנא אחריתא סבר לוותא דלשמו
ניהא ליה והכי פירשו נרואן דברי ר' מאיר דרואין במוסגר דאי מטמא ליה לא יפסיד דשיניק מוסגר ומוחלט דינא שיהא חוץ מפריעה
ופרימה ובהך הפסד אינו חושש אפי' קרינא ליה הפסד לוותא דלמלא כדפי' אינו חושש אלא לוותא דלשמו אבל מוחלט אין רואין דאי
מטמא ליה יפסיד לוותא דלשמו דקסבר לוותא דלשמו עדיף ליה מלוותא דלמלא וקאמ' ק"ל מהו נרואן דברי ר"מ הו' לית ליה לרבי
מאיר כלל דהכהן מחויב לומר ואי צעי שתיק ור' (ז) קסבר דלעולם כהן אינו רשאי ללכת כלל ולדברי ר' יוסי תנא שיהא חסדא
רואין להקל ולא להחמיר דאינו רשאי לשמוק כלל והכי הו' ליה למימר נרואן דברי ר' יוסי כו' ואין נרואן דברי ר' יוסי כו' אימא
בשמעתין דטיפת חלב (חולין ד' קט:). **בהסגר** ראשון בואי ע"מא לא פ"גי. מה שפירש בקונטרס בסוף הסגר ראשון ומשום הכי
רואין אי טהור שפיר ואי עומד צעיניו תחילה נמי צבית הכלל היה עומד וקשה דלמלא פשה הנגע ויהיה טמא מוחלט והכי משמע בנגעים
פ"א דארבע מראות הללו מנטרפין זה עם זה וס' לפטור את העומד סוף שבו שני להחליט את שטול צו מחיה או שער לכן בתחילה בסוף
שבו ראשון או בסוף שני לאחר הפטור להחליט את שטול צו פיסיון בסוף שבו ראשון או בסוף שבו שני ויש לפרש בהסגר
ראשון כ"ע לא פליגי דחוי ליה הו' הטעם משום דלטהרו או לטמאו לא שייך למדרש עד שעה שצריך לטמאות דהיינו בסוף הסגר שני
אבל בסוף הסגר ראשון רואין הוא להסגיר עוד ולא יטמאו וכל זה דומק לכן נראה דברי רבינו יצחק בהסגר ראשון היינו תחילת הסגר ראשון
שיכול (א) לשמח בהן דהא לא שייך לטהרו או לטמאו בהסגר שני והוא בתחילת הסגר שני שמה אינו יכול לשמוק והוא הדין בסוף הסגר שני:
לטהרו

עד כמה. מרוחקין הני תרי חורי נמלים דכי איכא נהרא צייניו
ולכא גישרא דאין מכירין הני צחורי דהני: **עד פרסה.** אי ליכא
פרסה צייניו אע"ג דליכא נהרא וליכא מעבר מכירין הני צחורי
דחי: **נועץ שפור.** במקום שהן מזוין ומרדה האדמה וממען אותן:
הוא. (א) ענפי דקל דתמר:

דפנא. צי"ר וקעבד גדר מדפנא
ומגדל אותה מהוה הדקל: **אר צלור.**
מניח אצנים זה על גב זה: **אמר**
רב חסדא לא שנו. דאמר מתני'
מקריין אבל אינו צונה כדרכו:
כסול גינה. דליכא פסידא יתירא
אי עיילי בה אינשי: **אבל כסול חצר**
צונה כדרכו. דליכא פסידא יתירא
אי עיילי בה גנבי וגנבי ממוניה:
גוסה. שותה ונטוי: **פוסר וצונה**
כדרכו. דהיינו כותל חצר מסייע
ליה לרב חסדא: **מפני הסכנה.**
שלא תפול על הולכי צרעות הרבים:
שלא מפני הסכנה לא. קשיא לרב
חסדא דאמר ככותל חצר צונה כדרכו
אע"פ דליכא סכנה: **סריץ.** לא
קשיא לרב חסדא דהא דקמני במקום
סכנה היינו דקסבר לא כשהוא וצונה
לה שפיר: **הא.** דקאמר רב חסדא
שלא במקום סכנה צונה כדרכו
כשהיא סתורה קודם לכן אבל לא
סתר לה במועד: **הסס.** במקום
סכנה לסתור משום דליכא סכנה
ולא ליצי דצבנין ליכא סכנה: א"ר.
ללא צני: **ממנעי ולא ספרי.** והוי
סכנה: **מפניסין נמי דיקא.** כרז
חסדא דגינה אינו צונה במועד
כדרכו: **אלא לאו צגינה.** ובשביעית
צונה כדרכו אבל במועד אינו צונה
כדרכו: **בתנאי** רואין אס הנגעים
להקל. כלומר רואה הכהן נגע צרעת
במועד לטהר: **לא להחמיר.** שאם
רואה הכהן שהוא טמא אינו אומר
כלום שאם מטמאו נמלא מלערו
במועד ורחמנא אומר (דברים טו)
ושמחת בתוך: **גב' שאם אפה**
נוקט לו להקל אפה נוקט לו להחמיר.
כלומר מאחר שרואה הכהן אומר
צין הוא טמא צין הוא טהור: א"ר
נרואן דברי ר' מאיר במוסגר.
שרואין ודברי רבי יוסי במוחלט:
בהסגר ראשון. שאם מטמא ליה
משמח ליה אי לא מטמא ליה לא
מטמא ליה יותר מדממעיקרא
אלא מוסגר ליה פעם שניה:
בהסגר

אבל לתשמיש שוין ע"כ נראה דהא דקאמר מר סבר לוותא דלמלא ניהא ליה ומר סבר לוותא דלשמו עדיף אמוחלט קאי וה"פ
נרואן דברי ר' מאיר במוחלט דרואין דאי מטמא ליה תחילה נמי טמא הוא ואי מטמא ליה מאי אפסדיה דלוותא דלשמו אינו חושש
דלוותא דלמלא עדיף ליה ונרואן דברי ר' יוסי במוסגר דמטמא ליה ופסיד לוותא דלמלא שיהיה טעון פריעה ופרימה וטמא טמא יקרא
וצריך לפרש מבני אדם וגם יפסיד שיטער שער עתה היה מלכה להיות טהור ואין מלכה עתה לטהר ותנא אחריתא סבר לוותא דלשמו
ניהא ליה והכי פירשו נרואן דברי ר' מאיר דרואין במוסגר דאי מטמא ליה לא יפסיד דשיניק מוסגר ומוחלט דינא שיהא חוץ מפריעה
ופרימה ובהך הפסד אינו חושש אפי' קרינא ליה הפסד לוותא דלמלא כדפי' אינו חושש אלא לוותא דלשמו אבל מוחלט אין רואין דאי
מטמא ליה יפסיד לוותא דלשמו דקסבר לוותא דלשמו עדיף ליה מלוותא דלמלא וקאמ' ק"ל מהו נרואן דברי ר"מ הו' לית ליה לרבי
מאיר כלל דהכהן מחויב לומר ואי צעי שתיק ור' (ז) קסבר דלעולם כהן אינו רשאי ללכת כלל ולדברי ר' יוסי תנא שיהא חסדא
רואין להקל ולא להחמיר דאינו רשאי לשמוק כלל והכי הו' ליה למימר נרואן דברי ר' יוסי כו' ואין נרואן דברי ר' יוסי כו' אימא
בשמעתין דטיפת חלב (חולין ד' קט:). **בהסגר** ראשון בואי ע"מא לא פ"גי. מה שפירש בקונטרס בסוף הסגר ראשון ומשום הכי
רואין אי טהור שפיר ואי עומד צעיניו תחילה נמי צבית הכלל היה עומד וקשה דלמלא פשה הנגע ויהיה טמא מוחלט והכי משמע בנגעים
פ"א דארבע מראות הללו מנטרפין זה עם זה וס' לפטור את העומד סוף שבו שני להחליט את שטול צו מחיה או שער לכן בתחילה בסוף
שבו ראשון או בסוף שני לאחר הפטור להחליט את שטול צו פיסיון בסוף שבו ראשון או בסוף שבו שני ויש לפרש בהסגר
ראשון כ"ע לא פליגי דחוי ליה הו' הטעם משום דלטהרו או לטמאו לא שייך למדרש עד שעה שצריך לטמאות דהיינו בסוף הסגר שני
אבל בסוף הסגר ראשון רואין הוא להסגיר עוד ולא יטמאו וכל זה דומק לכן נראה דברי רבינו יצחק בהסגר ראשון היינו תחילת הסגר ראשון
שיכול (א) לשמח בהן דהא לא שייך לטהרו או לטמאו בהסגר שני והוא בתחילת הסגר שני שמה אינו יכול לשמוק והוא הדין בסוף הסגר שני:
לטהרו